

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 43/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2017 prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Juskom, Račí potok 3, Košice, ktorou namieta porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutiami „*Ministerstva spravodlivosti, sekcie kontroly a inšpekčnej služby zo dňa 17.01.2003, 28.02.2008, 21.12.2010, Vojenskej obvodnej prokuratúry Prešov zo dňa 23.4.2008, 3.3.2011, Vyššej vojenskej prokuratúry Trenčín zo dňa 14.7.2008, 12.9.2008, 5.5.2011, Generálnej prokuratúry, vojenskej súčasti Bratislava zo dňa 9.6.2011, 27.7.2011 ako aj následnými rozhodnutiami Okresnej prokuratúry Košice II zo dňa 17.10.2001, 4.7.2002, 11.2.2003, 19.2.2003, 3.3.2003, 29.9.2008, upovedomeniami Krajskej prokuratúry v Košiciach zo dňa 15.5.2003, 6.4.2009, 12.5.2009, 16.1.2013, 23.5.2014 a Generálnej prokuratúry SR zo dňa 17.1.2003, 12.8.2003, 1.6.2009, 23.3.2012, 19.12.2012, 11.2.2013*“, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a rozhodnutiami „*Ministerstva spravodlivosti, sekcie kontroly a inšpekčnej služby zo dňa 17.01.2003, 28.02.2008, 21.12.2010, Vojenskej obvodnej prokuratúry Prešov zo dňa 23.4.2008, 3.3.2011, Vyššej vojenskej prokuratúry Trenčín zo dňa 14.7.2008, 12.9.2008, 5.5.2011, Generálnej prokuratúry, vojenskej súčasti Bratislava zo dňa 9.6.2011, 27.7.2011 ako aj následnými rozhodnutiami Okresnej prokuratúry Košice II zo dňa 17.10.2001, 4.7.2002, 11.2.2003, 19.2.2003, 3.3.2003, 29.9.2008, upovedomeniami Krajskej prokuratúry v Košiciach zo dňa 15.5.2003, 6.4.2009, 12.5.2009, 16.1.2013, 23.5.2014 a Generálnej prokuratúry SR zo dňa 17.1.2003, 12.8.2003, 1.6.2009, 23.3.2012, 19.12.2012, 11.2.2013*“.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 11. decembra 2000 podala trestné oznámenie vo veci „*podozrenia z trestného činu ublíženia na zdraví z dôvodu, že syn sťažovateľky sa pošmykol na neposypanom zľadovatelom schodišti a spôsobil si ťažký úraz*“.

Sťažovateľka ďalej opísala priebeh trestného stíhania vo veci, počas ktorého došlo zo strany vyšetrovateľa k viacerým procesným pochybeniam najmä v súvislosti s jeho nečinnosťou. Sťažovateľka namietala aj neoprávnenú a nezákonnú manipuláciu so spisom, keď vyšetrovateľ zámerne nezaložil do spisu predkladané dôkazy.

Sťažovateľka tiež uviedla, že podala „*podnet na Krajskú prokuratúru v Košiciach, kde uvádzala podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného*“.

činiteľa, nakoľko zo spisu v trestnom konaní doslova zmizli okrem trestného oznámenia aj ďalšie listiny“.

V uvedených súvislostiach sťažovateľka podala viacero podnetov orgánom, ktorých postup a rozhodnutia sú touto sťažnosťou napádané bez uvedenia konkrétnych dôvodov, v čom konkrétne sťažovateľka vidí porušenie ňou označených základných práv vo vzťahu k jednotlivým rozhodnutiam o podnetoch sťažovateľky.

Sťažovateľka navrhla nálezom vysloviť porušenie ňou označených základných práv rozhodnutiami a postupmi napadnutých orgánov a napadnuté orgány zaviazat' spoločne a nerozdielne na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť

aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti už opakovane poukázal na svoju viazanosť návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v zákone o ústavnom súde (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktoré nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 8/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon

o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľka navrhla v petite svojej sťažnosti vysloviť porušenie jej označených základných práv viacerými rozhodnutiami viacerých štátnych orgánov. Z obsahu petitu sťažnosti však celkom nepochybne vyplýva, že vo vzťahu ku všetkým tam uvedeným rozhodnutiam bola sťažnosť podaná výrazne po dvojmesačnej lehote vyplývajúcej z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, preto ústavný súd sťažnosť odmietol ako podanú oneskorene.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že sťažnosť bolo možné odmietnuť aj pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí. V petite, ale aj v odôvodnení sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka namieta postup a rozhodnutia viacerých orgánov verejnej moci, avšak tieto nekonkretizuje uvedením spisovej značky. Rovnako ani k namietanému porušeniu základných práv neuvádza vo vzťahu k jednotlivým napádaným rozhodnutiam žiadnu argumentáciu. Sťažnosť, ako aj celé jej odôvodnenie potom pôsobí zmätočne a nezrozumiteľne, v dôsledku čoho bolo pre ústavný súd problematické jednoznačne ustáliť aj predmet sťažnostných námietok.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatok zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúci z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2017